

Втеча

ОЛЕГ КОВЕРКО

В Т Е Ч А

Меморандум Киселову

О. И. Тобочко
июль 1920

OLEH KOWERKO

ESCAPE

POEMS IN UKRAINIAN

Cover design by Roxolana Armstrong Luchakowsky

Published by

THE NEW YORK GROUP

New York -- Chicago

1969

ОЛЕГ КОВЕРКО

ВТЕЧА

Т. ПОПОВИЧ
BALTIMORE MD 21214

В-во Нью-Йоркської Групи

Нью-Йорк — Чикаго

1969

*Видання цієї збірки фундоване
приятелями „Лісовими Чортами”*

Обкладинка
Роксоляни Армстронг-Лучаковської

ЗМІСТ

Втеча	6
Ладо	8
Перелітні птахи	9
Весняна носталгія про тебе	10
Пісня про жінку	13
Дотик	16
На дюнах	18
Іштар	19
Баляда про втомлене тіло	20
Свідки	21
Полум'яна осінь	22
У лісі	23
Мімоза	24
Ірис	25
Перевтілення в дощ	26
Поворот	27
Teenу-борер	28
Мотоцикліст	29
Орфей у пеклі	30
Улюблений	31
Танець контрастів	34
У моменти	36
The Party	37
Мале існування	40
Коханка	41
Прошак	42
Прожиток	43
Гриць	44
Сірі казарми	46
Будень	47
Пісня про море	48

ВТЕЧА

Сьогодні я люблю,
бо вся моя уява в квітах,
твої долоні в пелюстках.

Ми вийшли з міста
на оболоні запашних лісів
і з смаком соковитої зелені
на розцілованих губах
зустріли весни
привабливу присутність.

Вона розклала свої зелені стегна
перед сонцем зору
і втягнула нас
похапними обіймами віддихів
у червоне гроно теплих ягід.

Сьогодні ми квіти.
Ми похилили свої голови
перед жагою сонця
і почали сповідь
про сочисті барви почувань.

ЛАДО

Літепла темінь тихо дихала
лагідним полуменем свічки
і відтінювала довгі, довгі рифи рук,
що розбивали хвилюючі припливи
вигладженої глибини,
захованої у затишних шарудіннях
розпещеного дна шепітливої затоки.

Ладо тугих м'язів
білою лелекою розтягнув м'яке тіло
нагим полем бурливого лету
і вогкими крилами розправив
брилинні краплі дощу,
що наскрізь просякли промите тіло
липким варивом чудних розливів.

Небуденні вітри моря
перебендями перебивали двомовні думи
нектарної ніжності
і заливали її у круглі крила
синіх незабудок.

ПЕРЕЛІТНІ ПТАХИ

Перелітні птахи,
дивні ворожити неба,
розплутали крила пташиної пам'яті
і летом швидкого шуліки
поринули в притихле нутро спогадів.
Розбурхали незримі почування розвіяного пір'я
і уклалися сніжинним жмуттям бажань
у луки пустотливих обіймів.

Повільні птахи,
легкі помаху недосяжної плавби,
втиснули гладкі долоні почувань
у запорошені шпихлірі пам'яті
і очима віддалених поцілунків
створили чудо опису із повислого пилу минулого.

Ніжні птахи,
лебедині шрами весняних вітрів,
залишилися вічнозеленими мощами
на бурливих рисах безжурних дерев юности.

ВЕСНЯНА НОСТАЛГІЯ ПРО ТЕБЕ

Був ранній ранок
і вогкий туман,
мов виноградний винар
сковзався непевними ліянами
по гладких заглибинах дерев,
шукаючи вигідного спочинку.

---Дивно,
прошепотіла весна
і пролила дві сльози назустріч сонцю.
Вони розплилися
солоним раєм ранніх променів
і потонули вогким заспокоєнням
у долонях моєї душі.

—Дивно,
треба прощатися,
прошепотіла весна,
і заплакала зеленими стегнами.
Мов м'які липи
запилені бурливим вітром зворушень
жбурляли два береги
безперестанні хвилі радості
і народили вільхи крихке зело,
що розплилося липким струменем
холодячи узлісся.

Припинився рух дерев.
Втихомирилася
гнучка розпач
бурхливого галуззя.

— Дивно,
шепотіла весна
і розлилася розмовою про квіти,
бо в них м'які уста з м'якими словами.

Дивно.
Весна
сховала м'яке листя
у білу жменю ніжності.

ПІСНЯ ПРО ЖІНКУ

Гарна жінко,
у тобі я знаходжу
вогкий туман червоних чарів,
що сідає трепетними барвами нетлі
на розбурхані заглибини тіла,
творить гаптований гін
із пересяклих потом пестошів,
сковзується вогкою ласкою
по нагих схилах ніг
і випаровує миром ритму
на задиханих зідханнях розшарпаної бурі.

Приваблива жінко
ти магнітом тіла
розкриваєш тайну моєї особовости,
заклинаєш її в закляття розстріляних вітрів
і твориш поле суперечности
на дні бездонних почувань.
Ти тугою силою наструнених мостів
поєднуєш розпатлані береги поцілунків
і надаєш їм напрям,
причалюючи їхні гнучкі вагання
до пристані блакитних снів спокою.

Ласкава жінко
ти захватом розкоханого квіту
упокорюєш мене
після скошених покосів палаючого гніву
і рікою повільних персів
розриваєш береги моїх грудей;
ти зрошуєш стовбур мого білого тіла
розлиплими судорогами пливучої течії
і тягнеш на дивне дно любовної данини
де немає дня, немає ночі,
тільки пливуче пасмо часу
і розлоге коливання лібідо.

ДОТИК

Дотик, лагідний;
неначе скошений льон
лежить його присутність
на наших змучених тілах.
Ми в уяві мандруємо
нескінченними пляями
втомленої втіхи
і шукаємо кволих слідів ласки
на розтяглих променях усміхів.

Дотик, теплий;
немов літепла вода
розкішного водограю
заливає нас його солодка втома.

Він грається у піжмурки
із розлиплими серпанками губ
і накликає пестре хвилювання
дивних прибуд ірію,
що пролітають леготом лебединої ласки
на вигладжених шиях шепітливої втіхи.

Дотик, він,
мов м'який листок зелених дерев
розколюваний теплим вітром радості
лоскоче небо наших споминів.

НА ДЮНАХ

На дюнах, запашних дюнах;
дюнах — що вперлися рапавими пальцями
у смерекове підгір'я м'якого лісу
і витиснули розтоплений смак сирію живиці
із напружених ніздрів розпаленої зелені.

На дюнах — що розчісували
праліси соняшного волосся
і розтягнули наші тіла лінивою формою
на мільйонних зернах спраглою піску;
вкорінили наші зволожені пальці
у шорстку радість розлиплої втіхи
і зсувалися золотом рапавого задоволення
із спітнілої поверхні прісних рук.

Дюнах — де, серед куряви мілких виприсків пилу
розпалені залози сонця
проникли скрізь поверхню сирого сорому,
розтопили мокрі округини наготи
і насунули безмежні вали пустинної пристрасти
на рухомі парапети пересипаючих захоплень.

Дюни стали ще запашнішими.

ІШТАР

Іштар навчила мене любити тугу.

... холодною вогкістю губ
втиснула невитриманий поцілунок
скроплений з раннього розпачу роси
у палаюче п'ятно обличчя уяви
і відійшла у самотній смуток сонця
тепер пристрасть
рознеслася сторозстріленими вітрами
по ліжках заздрісних готелів
і створила чужака тіл
у безформній формі тіні
щоб кружляв чутливими почуваннями
у вирі миготливих персів фіолетових неонів
забетонованого міста
і розпачав у спітнілій нудьзі носталгії
вижидаючи...

Іштар навчила мене любити тугу
і я не можу насититися затуженим спокоєм
без затіненої тайги її обіймів.

БАЛЯДА ПРО ВТОМЛЕНЕ ТІЛО

Надворі мрячний ранок,
і промені сонця
ще не встигли зніжковіти
на білих брижах дня.
Мое тіло ліниво лежить
на м'якій покривалі ночі
і догоряє жовтим полуменем
віддаленого маяка.
Думки плиткими альбатросами
кружляють розгубленою дугою
довкола щілин янтарного світла
і розбивають свої глибинноокі лоби
об масивну глухоту черепа.
Тоскність непевности злизує
неспокійний стовпчик цікавості,
питає:
була ти зі мною вперше?

СВІДКИ

Ти нікуди не втечеш
від м'яких дотиків
наших звуків,
і квіти,
мертві свідки,
освічені світлом свічі,
залишаться
невідкличною луною
назавжди.

Ти не втечеш,
бо всі виходи закриті.
Я був у них
і забрав
ключі лебединих пестощів
для себе.

У тебе спогад.

ПОЛУМ'ЯНА ОСІНЬ

Палаючий крик
багатогранних кольорів
торкнув
золото, колос
полум'яного вершка.
Щемів шал обрію;
пульс за пульсом
кружляли м'язи,
руки,
дерева,
трусилася засльозена луна.

Немов,
таран троянд
тремтів
гарячий молот лоба,
б'ючися
об прірву насолоди,
вир дум
і
барв.

У ЛІСІ

у лісі дерева сонцем	сняться
у лісі	сині очі
змучені уяви	твого неба
заснули	дивляться на мене
під старовинним	зором
мохом	невинного листя хоч
на гладких полосах	я знаю
зелених віддихів	що твоє галуззя
і	уже
снять про	давно
соняшні дерева	зрубали лісоруби
у лісі дерева сонцем	снилися

МІМОЗА

Ти була пережиттям,
не була надхненням,
і тому не писатиму
тобі про ладан
і леваду залицянь.
Неписатиму.
Час скропив наш розум
сльозою сподівань
тільки хвилинно
і виростив чутливу
мімозу
у глухім полі почувань.
і в лагідній лякрімі пам'яті.

ІРИС

Ти знав мене і раніше,
та проходив крізь мою доброту
з віддаленим обличчям пісні.

Час минув.

Я скупала своє тіло
у сльозах пристрасти,
дала йому солону волю самоти
і лоскіт бурхливої заграви.

Тепер я матір.

Жадоба завершень
з невдачою несподіваних досягань,
що зустрічає блакитний струмінь
твоїх долонь
на білім тілі свого неба
і думає про спогад синьої ріки.

І ПЕРЕВТІЛЕННЯ В ДОЩ

Сьогодні самота
згорбилася роздратованою кішкою
і насторожила кігті розлуки
над моєю особистістю.
Я чекаю на дощ,
щоб побороти віддаль
і чорний пергамен простору.
Я жду, щоб липкий дощ
розмив солоні стовпи часу
і наші руки
знов заговорили очима жадоби
і болем затиснених бажань.

ПОВОРОТ

Зійшлися руки,
торкнулися обличчя;
вогкі губи
блукали самотою,
безпритульним плаєм
порожнечі.

TEENY-BOPPER

З жадобою поцілувала,
із всмоктаним смаком
повісилась на шиї,
уткнула стегна
поміж стегна
і почала танець
юної повії.

МОТОЦИКЛІСТ

10-20-30-40-50-60-70-80-90

я птах на круглих крилах громів;
у тріснених пахвах моїх вух
гуркоче ритм їзди
і чорний бруку стогін;

мій вид розбитий вітром сатани
ламає віддих бистрих дум
і напрям тиску течії;

узявши в руки лету гін
мій зір залився холодним
реготом ротацій.

ОРФЕЙ У ПЕКЛІ

Тепер ти розпач,
хоч знайшов вершок зближень
у кипучих дзеркалах
задоволених потоків
і смаглявім обличчі Евридики.
Тепер непритомні зойки
галасливих страждань
гасають заблуканими левадами
твоїх вух
і дратують
двадцятьчотиригодинну
напругу твого розуму
шрапнелим болем розлуки.
Тепер ти у сназі екстаз
стискаєш мертву шию
любовної жертви
і відчуваєш порожнє хлипання
власного онанізму.

УЛЮБЛЕНИЙ

Серед розбурханого галасу
загнузданих лебедів
лежить мій улюблений;
я припадаю перед ним
на коліна розпещеної радості
і шукаю муки спокою
в закутаних вакханаліях
його прискішених віддихів.

* * *

Темно. Тихо.
Не свічу світла,
боюсь побачити похмуру тінь
свого обличчя
на сліпих стінах минулого.
Мій улюблений прикладає
свої липкі долоні
до моїх розхитаних скронь
і цілує моє змокріле обличчя.
Я замружую очі
і пробую вглибитися у тишу забуття.

Млосно.

Я спочиваю на спітнілих ласках
моїх попередниць.

Спокій стає досадою,
а пам'ять творить
несамовите нуртування
із розбитих спогадів.

Дотик вогких губ улюбленого
дратує мою прозору уяву
розривною повинню ревнощів.

Свідомість роздвоюється
у гураганне русло двох суперечностей
і розколює любов ненавистю.

Я ремствую.

Я проклинаю успадковані репліки
хімерних чаклувань тіла
і божеволію серед вагань
розхитаного болю,
бо я не можу поєднати
своєї демонічної гордості
із складними візерунками минувшини,
що коливається всеповторними
віддзеркаленнями на пристрасних
розколинах розуму.

* * *

Тужно.

Недосяжність тлінних розкопів тіла
надає снагу бажанню
і мій улюблений з розчаруванням
мельпоменної помсти
розриває ризи любовного ритуалу
і кидає мене обезвладнено
у розпачливий вир пестоців.
Я знову потопаю на рвучих
панахидах пристрасного заспокоєння.

ТАНЕЦЬ КОНТРАСТІВ

Я зайшов у юрбу
задимлених очей і побачив
шалений вихор танцю,
що бистрицею просувався
по склистих дзеркалах пристрасних зіниць
і вогких повіках сирого зору.

У штучних сутінках рожевих рож
розхитані пози стегон
розпливалися ятристою розпаччю
на пахвах саксофонного синкопа
і скапували холодним потом міді
по розпаленій уяві присутности,
а тулуб динамічної стихії тіла
привабливо вигинався гладкою дугою рухів
і дратував розбещені примхи крутоголових хотінь

Ритм прискореного ритуалу
попав під тембр барабанного стукоту
і тріскотів сталевими каблуками
об дерево воскованї долівки.
Тверде дрижання
розрідило ротонди повислих грудей
у пузирну масу рухомої еротики
і вибило інстинктивне стаккато
розприслої радости
на роззявлених ретинах косоокого зору.

Танець дійшов до кінця.
Я вийшов із юрби задимлених очей
на угол розбурханого бульвару
і прислухався, як шум моторів
стирав порепану красу розуму.

У МОМЕНТІ

Тіло було у моменті
і перетворилося
у повислу глину самоти,
і ніяка пристрасть
не могла
повернути нового
розмислу хотінь.

Тіло було у моменті
і момент залишився в тілі.

THE PARTY

Вже чотири години по півночі,
а гураганні звуки музичних ударів
ще далі тріскотять гучними акордами
об темні стіни ночі
і падають ритмічним рокотом
на розштовхану долівку ніг.
Із примружених лямпад
ще далі пробиваються силуети світла
і скроплюють піт блідих облич,
що у поспіху танцюючого руху
стягнули гаптований грим особовости
і захлиналися шалом
нічного шарлатанства.

По бічних кімнатах,
немов настирливі оси,
рояться товстолобі чоловіки
із блискучими ланцюгами на шиях
шукаючи нагих стегон,
щоб зачепитися за них
очима жадоби
і втягнути в себе
електричний струмінь
наркотичної еротики.

За складаним параваном
сидять дві полярні дами
і фривольними рухами
відштовхують лицемірні залицяння
шаблянових підлесників
заходячися кокетливим сміхом простоти.

У кутах кімнат
товпляться
молодиці цілоденних праць.
Скинувши з себе пихи буденних клопотів
вони потонули в необмежене щастя ночі;
тісно притиснувшись до партнерів вечора
страдально злизували алькогольне блаженство
із герметичних губ розради.

* * *

Вже чотири години по півночі.
Мов поспішний паровіз гудуть
барабанні перетинки моїх вух.
Хочеться спокою.
Хочеться тебе на самоті.

МАЛЕ ІСНУВАННЯ

Живеш,
мов ситий вуж
у жмутах золота,
монетах злигоднів.
Міняєш душу і красу
на ряд мужів
тобі необхідних.
Із сотаним смаком
втискаєш свої перса
у руки святотатств,
незграбних буднів.
Живеш
жагою дня
і день
тобі платить житло
наочним шантажем.

КОХАНКА

Мій поцілунок
холодне лезо почування.
Мої обійми нагріті дула пристрасти.
На мені пирує вир
покривджених дикунів міста.
Я згрібаю
їхні гримасні танці тіл
руками,
ротом,
пихвою
і складаю
у зарадну скарбницю відпружень.

Почуваюся завершена.
Почуваюся потрібна.

ПРОШАК

У лябіринтах ржавих стін
розп'яло сіть нещастя
з гострих, рвучих стріл.
По сірім бруку йде прошак
з плачем відчаю у очах
і молить:
„Пожалійте, пожалійте. Я голодний.
Сьогодні нічого ще не їв.”

Скімлить риданням розпач,
приїхав поїзд мук з аварії життя,
зідхає стогін правди,
скапує втома у сльозах,
болить побите тіло,
розхристане, мов страх.

Прошак забрав монету,
лишив роз'ятрені слова.
Прошак пішов,
лишилася тінь на розпачі добра.
Лишився бунт
розбитого хреста.

ПРОЖИТОК

У кабаретній умивальниці
стоїть статечний негр.
Ця панська реліквія
стоїть, мов модний гусарин
уткнутий в тісну туніку
і стереже антисептичне знаряддя
езотеричної естетики
серед гарнізонів туалетних примх.

Він стоїть на чатах чистоти,
де спливають солоні ріки сечі
по слизьких глязурах писуарів
і очима вдячності
збирає милостиню прожитку
з прохмелених ласк добродіїв.

ГРИЦЬ

Поле бою
і гарматний рев ядер
розбили вуха твого мозку,
і загребли твою особистість
у заморожену землю неприсутніх існувань.
Знайшли тебе
напівпритомного
у памороках воєнної блекоти
на колючих пострахах галюцинацій,
як ти блеяв: —Я живий, я живий...

У шпиталі
тобі зашили розум
швами модерної терапевтики
і дали струс,
щоб ги воскрес.
Порадилися—нешкідливий—
вдихнули розум дев'ятирічного
і на плече поклали юродивий хрест.

Тепер ти живеш у місті,
бо життя дало тобі ще один шанс.
Ти ходиш вулицями розстріляних нервів
і шукаєш примари обман серед прохожих облич;
по ресторанах б'єш поклони,
вдаєш святця,
героя,
генерала,
боєвого недобитка-посла,
що здобув медалю-нагороду
та заплатив собою за життя
і став остовпілим кастратом,
реліквією бомб гучної бестії війни.

СІРІ КАЗАРМИ

Сьогодні сірі казарми у тінях тиші,
бо сина силуетка спокою
спалила лиху плахту самоти
в похилених гротесках холодних ваз.

Сильна рука
із солоної реальности поту
настороженим м'язом впорснула
сирівець штучности у сині дроти жил;
на плямах пам'яті
настав сумерк відображень;
зник вирячений страх непевности
в павутинних нитках хиткої ілюзії.

Казарми стали пустими.
Тільки на дво-поверхових ложах
розклалися гладкі греблі галюцинацій
серед розтяглих годин безприналежности.
Вони уткнули свої покривджені обличчя
в порепані подушки спочинку
і вигойдувалися
на пружинних сподіваннях непевности.

З їхніх кутків закислих повік,
кольорами очайдушних очей,
виколупувалася розшарпана особистість.

БУДЕНЬ

Ніщо не проявляється
і розум, мов блискуча бляха
відбиває промені напруженої уяви.

Лиш змучене відчуття
притуплених спостережень
пробивається безплідним світлом
безпритульних зір
і гасне на сірій ріллі розуму.

А далеко, на пухких скибах сивих хмар,
повівають гіперборейські вітри,
співають ясні птиці
про соковиті пальми й золоті весни,
що заховалися за білою вазою
мертвого черепа.

ПІСНЯ ПРО МОРЕ

Море,
бурливе море,
глибина довгих і далеких сітей
перших рибалок.

Море,
розрив перших ідилій;
дивне море,
море, що дме юрбою лякливих хвиль
і ятриться тілом трійливої риби.

Море,
ревне море,
початок і кінець перекірливої загибелі.

Acad. H. - m. 8-22-70